

наволишно природу, тому у наступній збірці оповідань "Мій заповідник" розповідаю про тварин, якими я завжди цікавився, навіть приносив додому ще школярем. Пригадую, вдома у нас завжди були великі, у моїй же родині полюбили маленьких пєсиків, які й стали головними персонажами моїх розповідей. Тож усі мої оповідання не надумані, а взяті зі сьогодення. Наше життя дуже цікаве, потрібно тільки бути спостережливим до всього, що тебе оточує.

Я завжди любив спостерігати за тваринами, як вони себе поведуть, тому у моїй колекції марки на тему тварин займають особливе місце. Зі середини 1990-х років я є постійним учасником різноманітних виставок. А у 2008 році я брав участь у Національній виставці філателістів у

на фах учителя фізичного виховання, хоча освоювати цю галузь почав ще у Львові, коли вступив до лав гімнастичного товариства "Сокіл". Із того часу юнацьке захоплення стало змістом усього його життя. Свої теоретичні знання потому Іван Боберський поглиблював самостійно, знайомлячись із методами роботи осередків фізичної культури Європи – у Франції, Швеції, Чехії та Німеччині. У 1900 році, повернувшись до Львова, Іван Боберський викладав німецьку мову та класичну філософію в академічній гімназії, вів уроки фізичної культури. Саме завдяки йому свої перші несміливі кроки на західноукраїнських землях зробила фізична культура, яка до цього переживала повний занепад. Високий фах професора Івана Боберського помітили у колах спортивної

шого здвигу "пластунів" Галичини, а в квітні 1914-го об'єднав "сокільські" та "січові" товариства в одну організацію. Іван Боберський мріяв про те, що українська команда і в 1912 році, і у 1936-му виступить на престижних спортивних змаганнях під синьо-жовтим прапором. Його мрія збулася значно пізніше – починаючи з Олімпіади в Атланті 1996 року, на якій українські спортсмени виступали під національним синьо-жовтим стягом.

У подальшому Іван Боберський не залишався осторонь політичних подій, брав активну участь у роботі бойової управи Легіону Українських Січових Стрільців, українського уряду в еміграції, Державному Секретаріаті ЗУНРу. У складі дипломатичної місії ЗУНР у 1920 році Іван Боберський поїхав у США, де впродовж двох років виконував інформа-

Ветеран транспорту Василь ПРУХНИЦЬКИЙ:

"Треба бути спостережливим до всього, що нас оточує..."

Василь Прухницький уже рік як на заслуженому відпочинку. Майже 35 років відпрацював на залізниці, зокрема в службі будівельно-монтажних робіт і цивільних споруд. Упродовж усього життя Василь Андрійович не зраджував своєму хобі – філателії, про його захоплення газета вже розповідала читачам. А за цей рік на заслуженому відпочинку, коли не потрібно поспішати щодня на роботу, у Василя Андрійовича відкрився ще один талант – літературний: він почав писати книжки, в основу яких лягли правдиві історії зі справжніми героями,

доповнені ілюстраціями та фотознімками автора. Тому у розмові з Василем Прухницьким найперше поцікавилася, як з'явилося бажання до літературної творчості.

– Це сталося несподівано, хоча ще у школі я непогано писав твори. Можливо, це захоплення з'являється з віком, – усміхаючись, говорить Василь Андрійович. – У мене є кілька захоплень, одним із перших була легка атлетика,

серйозно мріяв пов'язати своє майбутнє з цим видом спорту. До речі, маю звання майстра спорту у стрибках із жердиною. Але після серйозної травми про великий спорт довелося забути. Та досі з цікавістю переглядаю спортивні програми, маю непогану бібліотеку спортивної тематики. Навчаючись в інституті, захоплювався і музикою, у 1975-1976 роках навіть проводив перші дискотеки в Палаці залізничників (РОКСі), удосконалював свої знання на курсах диск-жокеїв, аби потім робити цікаві підбірки про різних виконавців.

Щодо літературного захоплення, то в його основі історія з мого життя. Наприклад, оповідання з книжки "Друже мій" – це невидані розповіді про моїх шкільних друзів, про мандрівки, які були для нас пізнавальними, про друзів зі Львівської політехніки, про природу тощо. Я взагалі люблю тварин,

Чернівцях, де моя експозиція марок на тему про таку тваринку, як жаба, отримала золоту медаль. Щодо останньої експозиції, то її весь час оновлюю, доповнюю, адже вона постійно подорожує різними країнами світу. Прагнучи чогось нового, вирішив, що ця тваринка заслуговує на написання про неї не лише оповідання, але й серйозної книги, яка от-от має вийти з друку і називатиметься "Живий індикатор природи". Ілюстрації до неї – це марки з моєї колекції. Захоплюючись і тваринами, і філателією, тепер ці інтереси поєдную, і мені здається, що в такий спосіб зможу привернути увагу читачів до сво-

громадськості, тому у листопаді 1901 року на загальних зборах гімнастичного товариства "Сокіл" його обрали у члени старшини та другим заступником голови товариства. Наприкінці XIX – на початку XX століття український "Сокіл" у Львові був єдиним українським товариством, яке ставило за мету гармонійне виховання тіла і духу. До слова, "сокільський" рух у Львові святкує два дні народження: "польський" – із 1867 року та "український" – із 1894-го. У "Сокола" були проблеми з приміщеннями, залом, стадіоном, тому все це ускладнювало перші кроки молоді української спортивної організації. Навіть спеціально збиралися кошти, щоб викупити у місцевої влади

ційну роботу серед 500-тисячної громади українських переселенців, збирав кошти на утримання уряду, а також на допомогу українським спортсменам. У 1932 році Іван Боберський переїхав на батьківщину своєї дружини – до словенського міста Тржич, де й прожив решту літ. У 1947 році він помер і там похований.

Коли я дізнався про таку визначну постать, яка в основу життя поклала розвиток та популяризацію фізичної культури і спорту, то вирішив, що мушу донести до широкого загалу повну інформацію про патріота України Івана Боберського.

Цього року громадськість Львова відзначала 140-річчя від дня народження Івана Боберського, і я задоволений тим, що

своїм доробком певною мірою теж долучився до цієї дати. До дня народження засновника спортивно-гімнастичного руху в Україні видано дві марки (за програмою "Власна марка") зі зображенням Івана Боберського, я побував у його рідному селі Доброгостів, що неподалік Трускавця. У книжці "Іван Боберський: фотобіографія" подані найцікавіші світліни, які вдалося зібрати:

і самого Боберського, і його родини, і спортивних команд, які тоді були у Львові.

– Чи не думали, що для кращої поінформованості громадськості України про постать Боберського варто розповісти за допомогою нових філателістичних виставок?

– Обдумав і вже працюю над цим. Наступного року у Києві повинна відбутися Національна філателістична виставка, і я готую нову експозицію про розвиток львівського спорту. Тема складна, багатогранна, практично ніхто за неї не брався. І однією зі сторінок експозиції буде постать Івана Боберського. Крім того, серйозно займаюся й українською тематикою.

Спілкувалася Оксана ПОДОЛЬСЬКА

го захоплення.

– Серед Ваших творчих доробків – ілюстрована книга про Івана Боберського. Чому ця історична постать Вас зацікавила?

– Насамперед зацікавився цим іменем, оскільки вулицю, на якій живу, у 1993 році перейменували на вулицю Івана Боберського з нагоди 120-річчя від дня його народження. Це змусило мене докладніше поцікавитися, хто ж такий цей чоловік. Із різних джерел дізнався, що Іван Боберський – провідний діяч спортивно-гімнастичного руху України, теоретик та ідеолог, організатор українського руху "Сокіл" та "Пласт". Після завершення навчання у Львівському університеті Іван Боберський навчався у Відні, де остаточно захопився ідеєю фізичного виховання. Після річного навчання у Відні при українському товаристві "Русь" він склав іспит

землі для створення умов для занять фізкультурою і спортом. І врешті купили приміщення для товариства "Сокіл" на вулиці Руській, 20 у Львові. У серпні 1908 року Івана Боберського обрали головою старшини (ради) гімнастичного товариства "Сокіл" та центрального осередку "Сокіляцького" у Львові. За кропітку та натхненну працю вдячна громадськість Львова вручила Івану Боберському срібну булаву, як символ проводу, а також присвоїла йому титул "Батько української фізичної культури". У тому ж році він ініціював проведення перших Запорізьких ігрищ, як українського аналога грецьких олімпіад. У 1912 році Іван Боберський очолював делегацію українського "Сокола" на II Всеслов'янському з'їзді у Празі, у 1913 році – був організатором пер-